

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.280 van 21 mei 2015
in de zaak A. 210.423/VII-38.913.**

In zake : Geert GELDHOF
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter Van Assche
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de VLAAMSE REGULATOR VAN DE ELEKTRICITEITS-
EN GASMARKT (VREG)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Damien Verhoeven
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 11 oktober 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Vlaamse Regulator van de Elektriciteits- en Gasmarkt (hierna : VREG) van 9 augustus 2013 waarbij de toekenning van groenestroomcertificaten wordt opgeschort.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2015.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michelle Decruy, die loco advocaat Pieter Van Assche verschijnt voor verzoeker, en advocaat Guillaume Possoz, die loco advocaat Damien Verhoeven verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 15 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van groenestroomcertificaten voor zonnepanelen met een geïnstalleerd AC-vermogen van de omvormers kleiner dan of gelijk aan 10kW. Deze aanvraag wordt goedgekeurd.

3.2. Op 21 september 2012 deelt de VREG aan verzoeker mee dat uit een controle is gebleken dat de jaarlijkse elektriciteitsproductie van de zonnepanelen afwijkt van wat normaal verwacht wordt van een dergelijke

installatie, dat dientengevolge de laatste meterstanden niet worden goedgekeurd en dat in afwachting van een controle door de distributienetbeheerder de toekenning van groenestroomcertificaten wordt opgeschort.

3.3. Na controle ter plaatse door de netbeheerder, beslist de VREG op 22 maart 2013 om de meterstand van 6.040kWh op 2 januari 2013 te aanvaarden. Tegelijk wordt aangegeven dat de jaaropbrengst van de installatie hoog is waardoor mogelijks de volgende meterstand niet zal worden goedgekeurd.

3.4. Op 30 mei 2013 deelt de VREG aan verzoeker opnieuw mee dat er sprake is van een afwijkende meterstand, dat de laatste meterstanden niet worden goedgekeurd en dat in afwachting van een controle door de distributienetbeheerder de toekenning van groenestroomcertificaten wordt opgeschort.

3.5. Met de thans bestreden beslissing van 9 augustus 2013 wordt de toekenning van groenestroomcertificaten opgeschort in afwachting van bijkomende informatie over de afwijkende meterstand.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie

4. De verwerende partij werpt op dat het werkelijke voorwerp van het beroep tot nietigverklaring een geschil betreft inzake subjectieve rechten, dat verzoeker immers meent dat hij op grond van het decreet van 8 mei 2009 houdende algemene bepalingen betreffende het energiebeleid aanspraak kan maken op een recht om zonder verdere opschorting groenestroomcertificaten toegekend te krijgen voor zijn zonnepaneleninstallatie, dat er traditioneel sprake is van een subjectief recht in hoofde van een persoon indien de toepasselijke rechtsregels de overheid geen keuze laten en haar dwingen tot een bepaald gedrag, dat overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet de justitiële rechter

bevoegd is voor het beslechten van geschillen over subjectieve rechten en de Raad van State bijgevolg zonder bevoegdheid is om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp een geschil over subjectieve rechten betreft.

5. In zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie stelt verzoeker dat “het verzoekschrift en de vraag naar vernietiging van de beslissing [...] uitdrukkelijk [zijn] gemotiveerd vanuit het objectief contentieux” en dat “de diverse onderdelen van het enige middel telkenmale [werden] opgevat vanuit deze optiek”.

Beoordeling

6. Uit de artikelen 144 en 145 van de Grondwet volgt dat de geschillen over subjectieve rechten - altijd, wat de geschillen over burgerlijke rechten betreft, en in principe, wat de geschillen over politieke rechten betreft - tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken behoren. Onder voorbehoud van een toewijzing van bevoegdheid inzake politieke rechten, is de Raad van State dan ook niet bevoegd om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp een geschil over subjectieve rechten betreft.

Dat is het geval wanneer het annulatieberoep gericht is op de erkenning van een subjectief recht waaromtrent het bestuur geen discretionaire, maar slechts een gebonden bevoegdheid bezit.

Opdat er sprake zou zijn van een vordering op grond van een subjectief recht, en dus van de onbevoegdheid van de Raad van State, is vereist dat de verzoekende partij zich beroept op een welbepaalde juridische verplichting die een regel van objectief recht rechtstreeks aan een derde oplegt en bij de nakoming waarvan de verzoekende partij belang heeft.

De bevoegdheid van de Raad van State hangt aldus af van de vraag of wat bestreden wordt een beslissing is waarbij de overheid gebruik heeft gemaakt van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, of integendeel een beslissing waarbij de overheid vaststelt dat de betrokkene voldoet aan de wettelijke en reglementaire voorwaarden waardoor hij zich kan beroepen op een welbepaald recht.

7. Voormelde bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde en de Raad van State vloeit voort uit de Grondwet. Er kan bijgevolg niet van afgeweken worden. Een andersluidende bepaling in de bestreden beslissing vermag er ook geen afbreuk aan te doen. Zo zullen de vermelding in de bestreden beslissing van een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State en het annulatieberoep dat de verzoekende partij vervolgens heeft ingesteld, niet tot het besluit kunnen leiden dat de Raad van State alsnog bevoegd zou zijn, wanneer hij vaststelt dat het beroep strekt tot de erkenning van een subjectief recht.

8. Artikel 6.1.3, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 houdende algemene bepalingen over het energiebeleid bepaalt dat groenestroomcertificaten worden toegekend voor de elektriciteit, opgewekt in installaties die uitsluitend gebruikmaken van hernieuwbare energiebronnen. Volgens artikel 6.1.7, eerste lid, van hetzelfde besluit worden de groenestroomcertificaten maandelijks toegekend voor de elektriciteit, geproduceerd in een productie-installatie waarvoor een aanvraag tot toekenning van groenestroomcertificaten werd goedgekeurd.

Uit voormelde bepalingen volgt dat de toekenning van groenestroomcertificaten voor de elektriciteit, geproduceerd uit hernieuwbare energiebronnen, een subjectief recht is dat rechtstreeks aan de rechthebbende toekomt indien deze aan de wettelijke en reglementaire voorwaarden voldoet. De bevoegdheid van de verwerende partij ter zake is volledig gebonden. De beslissing om de toekenning van groenestroomcertificaten op te schorten in afwachting van

een verklaring voor de vastgestelde afwijkende meterstand, stoelt niet op de uitoefening van enige discretionaire bevoegdheid door de verwerende partij, maar heeft als werkelijk voorwerp de omvang van het subjectief recht waarop verzoeker aanspraak meent te kunnen maken.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond en het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

V. Kosten

9. In de kennisgeving van de bestreden beslissing maakt de verwerende partij melding van een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State. Hoewel een dergelijke vermelding niet bepalend kan zijn voor de bevoegdheid van een rechtscollège, dient niettemin te worden vastgesteld dat die vermelding verzoeker op een dwaalspoor heeft gebracht. In die omstandigheden past het de verwerende partij te verwijzen in de kosten van het geding.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenentwintig mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys